

Humorfylt om alvorret

ANBEFALT AV

Marius Prytz

PUBLISERT 5. juni 2015

På finurlig vis kom jeg over The New York Times' spalte om erfaringer fra terapirommet. Spalten, ved navn *Couch*, lar psykologer, psykiatere og pasienter luften reflekser som vanligvis blir værende bak den låste terapidøren. Med lettfattelig språk og uformelle vinklinger på ellers alvorlige problemstillinger får leseren rollen som flue på veggen.

I innlegget «I Was Raised by Psychotherapists» ser forfatteren tilbake på en oppvekst der kjærlighet var kjent som tilknytningsteori. Hun husker at foreldrenes oppførsel i middagsselskaper gjorde henne bekymret for pasientene deres. Og at hun først som voksen torde å gå i terapi – og da med forståelsen av å betale psykologen for å være hennes egen emosjonelt fraværende psykologmor.

Med humor tar tekstene tak i temaer som, dersom man selv satt i psykologstolen, ikke ville vært videre underholdende. For eksempel teksten om den gravide psykologen som behandler pasienter med frykt for å bli mødre. I teksten «Do You Google Your Shrink?» skildres pasienten som printet ut søkeresultatene fra Google, blant annet byggeplanene for psykologens hjem. Her åpner den enkle teksten for fagetiske problemstillinger, som hvordan den terapeutiske relasjonen påvirkes av at psykologens privatliv blir samtaleemne.

Under de tilsynelatende overfladiske fortellingene er det også et annet nivå, hvor de mer prinsipielle diskusjonene lusker. Spalten tilbyr dermed et forfriskende innsyn i

terapirommet, der alvorret er til stede, mens optimismen kommer seirende ut.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 52, nummer 6, 2015, side 534

ANBEFALT AV

Marius Prytz, ansvarlig redaktør i Katarsis - psykologisk tidsskrift ved Universitetet i Bergen.